

ATT SEGLA UTAN VIND

- ETT MINNE FRÅN 1948

Det är klart att jag efter de många åren som seglare har en massa minnen från både kappseglingar och långfärder. Jag skall här berätta om en av de mest intressanta tävlingar jag deltagit i. Det var sommaren 1948 och stor regatta vid Ulvöhamn en vacker julidag. Jag hade anförtrötts uppgiften att vara rorsman i Sundsvalls SS:s lottbåt, en nybyggd Neptunkryssare, tillsvidare ännu inte trimmad till toppskick. Cirka 15 båtar skulle starta i klassen med eliten av rorsmän och gästar. Tillsammans med "Ulla" av Härnösand och "Sleven" av Gävle var jag med "SSS-48" bland favoriter. Jag hade den rutinerade Harald Brunlöf som gäst för om masten medan den duktige Gerd Rundqvist var med som skotgäst. Tävlingsdagens morgon var det under förberedelsestimmarna livligt värre i Ulvöhamn, där förhandsresonemanget gick på bryggorna och ombord i båtarna. Jag jobbade ombord i min båt med olika saker och ting. I klungor samlades folk på land och diskussionernas vågor gick höga, ja, så höga att jag började undra vad som var på gång. Efter en stund fick jag genom en supporter veta att rorsman Ramström i Ulla och hans kollega Säfvenberg i Sleven tillsammans med sina gästar beslutat göra allt för att förhindra en seger förmig och SSS-48. Man gjorde vad man kunde för att på nervplanet irritera sundsvallsbesättningen. Detta lyckades nu inte alls och vi lät meddela att SSS-båten nog skulle låta konkurrenterna skåda sina nunor i en skinnande akterspegel.

Så gick starten. Vinden var svag sydostlig. Triangelbanans första ben var en lång kryss ned till Läckären. Jag bestämde mej för att göra långa slag på fastslandssidan. Av gammal erfarenhet visste jag att det var mycket vanskligt att komma ut under S:a Ulvön. Där råkade nu härnösandaren hamna, medan Sleven mellan mej och Ulla gjorde korta slag och förlorade distans genom de många stagvändningarna. Till Läckären kom SSS-båten först men både Sleven och Ulla hade hängt med bra. Efter de tre ledande kom en klunga på sju båtar klart efter tättrion. Nästa rundning skulle ske ett stycke ut till havs vid det lilla skäret Gnäggen. Vi från Sundsvall höll undan till synes betryggande men det var bäst att vara på sin vakt, eftersom både Säfvenberg

och Ramström var hyperfarliga och kunde komma med överraskningar. Så småningom rundade vi Gnäggen som ledande båt men huvudkonkurrenterna hade hakat på ordentligt. Vinden var nu mycket svag. Risken för att vi skulle bli upphunna var påfallande och vi var tvungna uppbjuda allt vårt kunskande för att inte bli omseglade. Snart blekte vinden ut fullkomligt. Striden var ännu inte på långt när avgjord när vi hade nästan tredjedelen av banan kvar. I nord låg målet på N:a Ulvöns insida. Luften stod alltså stilla och det såg inte ut som om vinden skulle komma. Havsytan var spegelblank och båtarna rörde sig knappt. Vad var att göra? Inte mycket mer än att bevaka vindsituationen och ta vara på eventuella små kårar. Men vad nu då, vad ser jag något hundratal meter om styrbord. Jo, ett långt smalt bälte på vattenytan. Det sträckte sig i nord-syd och det kunde vara en strömfåra. Men hur komma dit, innan konkurrenterna också fick syn på fenomenet. Gerd vid sköten lyckades ibland i sina försök att fånga tillsynes obefintliga små vindilar och vi rörde oss faktiskt men oändligt sakta mot den förmodade strömfåran, som vi snart var inne i. Sakta gled vi nu med strömmen, som turamt satte nordvart. Vi ökade försprånget till Ulla och Sleven, som nu upptäckte vad vi hade för oss. Snart nådde de också strömbältet men då hade vi ökat ytterligare utan att avståndet kunde betecknas som betryggande. Vi närmade oss S:a Ulvön och när vi sedermera

nådde den, hotade strömmen att föra oss in på Marviksgrunnen, där vilken båt som helst kan råka illa ut. Som tur var, gled vi förbi farligheten men det var kusligt att skåda de stora undervattensstenarna som liksom sträckte sig upp för att gripa tag i oss. Med ringa fart passerade vi snart även Norrgrundet men när vi kom i nivå med Ulvösundet ville strömmen så gärna suga oss bort från banans sista del på vilken vi nu kämpade för att snart nå målet bara några hundra meter bort. Gerd vid genuaskotet lyckades elegant fånga en liten vänlig pysare från syd och med dess hjälp kunde vi som vinnare med nästan noll knops fart passera mållinjen. Ulla och Sleven anlände också ganska snart men stryk fick de och det var vid det här tillfället särskilt roligt eftersom det på förhand hade sagts ifrån att idag skulle Gösta Nordin i SSS-48 få se åtminstone två akterspeglar framför sig i mål. Därav blev således intet och det var skönt att vinna över två storfavoriter och alla de andra. Att det dessutom var mycket jobbigt att under varje sekund arbeta för att om möjligt hålla fart medan vi intensivt jagades, är en annan historia som liksom tillhör det tjusiga i kappseglandet.